

Велиш, несрећо, да ће Америка инсистирати да признамо Косово и Метохију.

Па, онда признај!

Признај да никада не можеш, не смеш признати нашу заветну светињу за туђу!

Признај да смо пре стотину и јоште векова већ признали Косово и Метохију.

Господу кад нас је даривао, па зашто бисмо сад мрцима и мрцинама..?

Признај да би радо издао али немаш шта!

Да је овоземно па ни по јада, али како да признаш оно што не признаје тебе, мене, никога од нас, а сваког од нас?

Признај, подај, продај сваку стопу која није крвљу натопљена...

Ако нађеш а ти признај.

Свака стопа- једна глава, свака глава- један камен, сваки камен- једна кућа, свака кућа- манастир...

Признај ако је до живих да признају.

Ако је, пак, до живих како да признају мртве?!

Мртви су костима још откад признали да су живи...

Куд су живи како да признамо распећа за јалову шуму?

Нису пострадали што су им залуду били животи, већ што им залуду живот ако признаш да су тек мртви...

Залуду и нама.

Како да признам да сам жив ако немам шта веће од живота пуког?!

А немам без Косова и Метохије!

Државна агенција за заштити културно наслеђе Републике Србије, Београд, 2019. г.